

Deklaracja programowa

Szanowni Państwo,

Jestem kandydatką zgłoszoną przez Koleżanki i Kolegów z macierzystego Wydziału Neofilologii na członka Senatu Uniwersytetu Warszawskiego. Chciałam podzielić się z Państwem wizją humanistyki, o jaką będę zabiegała w gronie członków Senatu UW.

Jako przedstawicielka nauk humanistycznych zobowiązuje się dołożyć wszelkich starań, by humanistyka była dyscypliną nie tyle w stałej defensywie i pod presją, ile - zgodnie z rolą, jaką dziś zresztą pełni, zwłaszcza nowa humanistyka - coraz silniej powiązaną z innymi dyscyplinami. Zamiast bronić miejsca humanistyki, przekonując o jej zasadniczym znaczeniu w edukacji akademickiej, chciałabym skoncentrować się na promowaniu roli reprezentowanej przeze mnie dyscypliny w obrębie innych dyscyplin akademickich i rozwijaniu transdyscyplinarności. Humanistyka rozumiana w taki interdyscyplinarny sposób w centrum zainteresowania stawia nowe formy zaangażowania postrzeganego jako forma interwencji w świecie utrwalonych postaw i poglądów, promuje krytycyzm wobec założeń neutralności i autonomii, zakłada postawę partycypacyjną, a w miejsce murów między dyscyplinami kładzie mosty, umożliwiające współpracę i wymianę myśli z przyrodoznawstwem i naukami ścisłymi. Postawą typową dla „nowego humanisty” jest kreowanie krytycznej nadziei, tworzenie „realistycznych mikroutopii” jako fundamentu lepszych modeli współbycia i wspólnotowości nie tylko w odniesieniu do uprawianych dyscyplin, lecz także we własnym środowisku. Tak też postrzegam odpowiedź na wyzwania, jakie w uczelni badawczej, nie tylko w ramach inicjatyw doskonałości, stają przed humanistyką.

Opowiadam się za koniecznością podnoszenia poziomu badań prowadzonych w ramach dyscyplin humanistycznych i transdyscyplinarnych. To jednak powinno iść w parze z godziwym wynagrodzeniem, które zwłaszcza w grupie badaczy, których chcę być rzeczniką, wciąż pozostaje niezadowolające. Taki stan rzeczy nie tylko stwarza trudności bytowe pracownikom uniwersytetu, lecz także zniechęca do podjęcia pracy zagranicznych kandydatów biorących udział w ogłaszanych przez nas konkursach.

Uzasadnione niezadowolenie naszej społeczności budzi lista i punktacja czasopism oraz wydawnictw, ogłoszona przez Ministerstwo. W tym obszarze potrzebnych jest wiele zmian. Bardzo ważne są granty, ale procedury recenzowania i oceniania wniosków grantowych, a także dobór ekspertów (kiedy np. lingwista ocenia grant archeologiczny, zwłaszcza w pierwszym etapie oceny wniosku grantowego) wymagają istotnej korekty. Widzę w tych obszarach potrzebę uporządkowania niektórych procedur. Senat Uniwersytetu Warszawskiego powinien włączać się w dyskusję ogólniejszą nad potrzebą wprowadzenia zmian we wskazanych obszarach.

Jednym z naczelných zadań dotyczących już wszystkich dyscyplin i jej przedstawicieli jest ponadto internacjonalizacja uczelni. Ja sama miałam możliwość osobiście zapoznać się z warunkami pracy badawczo-dydaktycznej w różnych krajach. Studia doktoranckie ukończyłam w USA, dwukrotnie realizowałam program profesora wizytującego, kilkakrotnie dzięki przyznanym grantom badawczym i pobytowym przebywałam w zagranicznych ośrodkach m.in. we Włoszech i w Holandii. Jestem członkiem pierwszej powołanej przez JM Rady Naukowej Dyscypliny Literaturoznawstwo UW.

Na tym polu Wydział Neofilologii, którego jestem członkiem, ma duże osiągnięcia. Liczne są też role, które może skutecznie odgrywać zarówno w badaniach naukowych, jak i dla środowiska: chodzi o rolę pośrednika, mediatora kultur, o referowanie zjawisk kultury i badań obcych w kraju i polskich - za granicą, o ekspertyzy, studia obszarowe, czy praktyczne formy pomocy, jak np. bardzo przydatne „pogotowie językowe” dla innych Wydziałów.

Hanna Serkowska